

re, om en given behandling er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i lovens § 2.

Bestemmelsen i *stk. 2*, som tager sigte på behandlinger, der foretages for den offentlige forvaltning, svarer til lov om offentlige myndigheders registre § 26, stk. 2. Det følger af direktivets artikel 28, stk. 3, 1. pind, at tilsynsmyndigheden skal kunne have adgang til de oplysninger, der gøres til genstand for en behandling. Det forudsættes således, at tilsynet har mulighed for selv at gøre sig bekendt med oplysningerne efter at have fået adgang til lokaler, hvorfra der er adgang til disse.

Bestemmelsen i *stk. 3*, der tager sigte på behandlinger, der foretages for private dataansvarlige, svarer til en vis grad til lov om private registre § 22, stk. 3. I bestemmelsen er fastsat en begrænset inspektionsbeføjelse, nemlig til de typer af behandlinger, som er undergivet et krav om forudgående tilladelse. Dette gælder også behandlinger, som er inddraget under tilladelsesordningen i medfør af § 50, stk. 4.

Bestemmelsen i *stk. 4* afløser lov om private registre § 22, stk. 3, jf. § 20, idet den dog tillige gælder for offentlige edb-servicebureauer. Der vil efter bestemmelsen kunne foretages inspektion i forhold til såvel behandlinger, der er omfattet af denne lov, som i forhold til behandlinger, som er omfattet af en anden medlemsstats lovgivning, jf. herved også § 64, stk. 1.

Til § 63

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer til lov om private registre § 26, stk. 1, og afløser endvidere reglen i lov om offentlige myndigheders registre § 8 c. Efter bestemmelsen kan Datatilsynet fastsætte, at anmeldelser og ansøgninger om tilladelser kan eller skal indgives på en bestemt måde. Dette gælder i relation til såvel den offentlige forvaltning som private. Tilsynet kan således beslutte, at der kan ske anmeldelse ved anvendelse af bestemte blanketter. Desuden kan tilsynet bestemme, at der tillige skal ske anmeldelse ad elektronisk vej, f.eks. via elektronisk post eller på anden måde. Tilsynet kan efter bestemmelsen også fastsætte nærmere regler for, hvordan der kan foretages (enslydende) anmeldelse af behandlinger, som foretages af flere myndigheder. Det forudsættes, at tilsynet ved udformningen af anmeldelserne sikrer, at en dataansvarlig gøres opmærksom på muligheden for at undtage en anmeldelse fra offentliggørelse, jf. § 54, stk. 3, med henvisningen til § 30.

Stk. 2 svarer til lov om private registre § 26, stk. 2. I bestemmelsen er det fastsat, at der opkræves gebyrer for anmeldelser og tilladelser inden for den private sektor. I bestemmelsen er det endvidere – hvilket ikke

er tilfældet i bestemmelsen i § 26, stk. 2, i lov om private registre – fastsat, at den private dataansvarliges betalingsforpligtelse indtræder ved indgivelse af anmeldelse eller ansøgning om tilladelse.

For at lette administrationen med gebyrordningen fastsætter bestemmelsen i *stk. 3*, at en anmeldelse først anses for indgivet, når betaling er sket. Det fastsættes endvidere, at Datatilsynet kan bestemme, at en tilladelse ikke meddeles, før betaling har fundet sted.

Bestemmelsen i *stk. 4* indebærer, at der ikke skal betales gebyr for anmeldelse til/indhentning af tilladelse hos Datatilsynet til behandlinger, der udelukkende finder sted i videnskabeligt eller statistisk øjemed. Herved opretholdes den nuværende ordning i loven om private registre m.v., hvorefter der ikke påhviler private forskere eller statistikere en forpligtelse til at betale 1.000 kr. i forbindelse med anmeldelse til Registertilsynet, jf. lov om private registre § 26, stk. 2, modsætningsvis. Det bemærkes, at de forsknings- og statistikprojekter, der efter loven om private registre m.v. skal anmeldes forudgående, er projekter, hvori der indgår oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, jf. nærmere lovens § 2, stk. 3.

Reglen i *stk. 5* indebærer, at der ikke vil kunne opkræves mere end ét gebyr for anmeldelse af/ tilladelse til samme behandling.

Til § 64

Efter bestemmelsen i *stk. 1*, som er fastsat på grund af direktivets artikel 28, stk. 6, er Datatilsynet kompetent til at påse, at en behandling, som er undergivet en anden medlemsstats lovgivning, er lovlig. Datatilsynet vil kunne afkræve oplysninger af en eventuel databehandler, som er etableret i Danmark, eller af en repræsentant for den dataansvarlige, som befinder sig i Danmark, jf. § 62, stk. 1, og tilsynet vil endvidere kunne udføre inspektioner efter reglerne i § 62, stk. 3-4. Herudover har tilsynet kompetence til at realitetsbehandle og afgøre sagen efter den pågældende medlemsstats materielle lovgivning. Endelig kan tilsynet efter reglerne i lovens § 59 meddele påbud eller forbud til en databehandler eller repræsentant for den dataansvarlige, såfremt disse befinder sig i Danmark. Der er ikke en egentlig klageadgang for den registrerede, men tilsynet er kompetent til at tage en sag op af egen drift, hvis tilsynet finder anledning dertil. Datatilsynet kan bl.a. blive anmodet af en myndighed i en anden medlemsstat om at udøve sine beføjelser. Det forudsættes i øvrigt, at tilsynsmyndighederne i medlemsstaterne samarbejder med hinanden i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde deres pligter.